

Spis 6 Ads 69/2011 byl spojen se spisem 6 Ads 68/2011 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

6 Ads 68/2011 - 48

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Kateřiny Šimáckové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2010, č. j. 1383/10, v řízení o kasačních stížnostech žalobce 1) ze dne 3. 8. 2010, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 8, a 2) ze dne 2. 3. 2011, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2011, č. j. 30 A 56/2010 - 35,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 68/2011 a pod sp. zn. 6 Ads 69/2011 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 Ads 68/2011.
- II. Kasační stížnost ze dne 2. 3. 2011 **se odmítá**.
- III. Kasační stížnost ze dne 3. 8. 2010 **se odmítá**.
- IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech.

Odůvodnění:

Žalobce se podáním ze dne 4. 6. 2010 domáhal přezkumu rozhodnutí žalované České advokátní komory ze dne 26. 5. 2010, č. j. 1383/10, kterým byl žalobci určen JUDr. Karel Fořtl, advokát, z důvodů stanovených v ustanovení § 18 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“).

Usnesením krajského soudu ad 1) ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 8, krajský soud postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému soudu;

toto rozhodnutí žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností ze dne 3. 8. 2010 a domáhal se jeho změny. Usnesením ad 2) ze dne 28. 1. 2011, č. j. 30 A 56/2010 - 35, krajský soud zamítl návrh na vyslovení neúčinnosti doručení písemnosti č. j. 30 A 56/2010 - 16; stěžovatel napadl rozhodnutí kasační stížností ze dne 2. 3. 2011 a domáhá se zrušení usnesení ad 2).

K výroku I.:

Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem I., že se obě řízení spojují podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), za použití § 120 s. ř. s. V obou řízeních vedených před Nejvyšším správním soudem se totiž jedná o věci, které spolu úzce souvisí; jak je zřejmé z níže podané rekapitulace průběhu řízení před krajským soudem, jedná se o dvě usnesení téhož krajského soudu vydaná v témže soudním řízení vedeném u tamního soudu pod sp. zn. 30 A 56/2010.

Ze soudního spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro rozhodnutí o podaných kasačních stížnostech:

Krajský soud po podání žaloby ze dne 4. 6. 2010 jako první úkon ve věci rozhodl o postoupení věci k místně příslušnému Městskému soudu v Praze (usnesení ad 1/); usnesení stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 3. 8. 2010. V řízení o této kasační stížnosti byl stěžovatel vyzýván k odstranění vad svého podání usnesením č. j. 30 A 56/2010 - 16 ze dne 29. 9. 2010; usnesení mu bylo doručováno na jím uvedenou adresu pro doručování jakožto „jiná písemnost“ ve smyslu ustanovení § 50 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Poněvadž mu písemnost nebylo možno vložit do domovní nebo jiné schránky, bylo mu doručeno podle ustanovení § 50 odst. 2 o. s. ř. - vyvěšením na úřední desku soudu. Stěžovatel podal návrh na rozhodnutí o neúčinnosti takového doručení, který však krajský soud usnesením ad 2) zamítl; i toto usnesení napadl stěžovatel kasační stížností (ze dne 2. 3. 2011).

Nejvyšší správní soud musel z logiky věci nejprve rozhodnout o kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2011, neboť výsledek tohoto řízení má vliv na účinky doručení usnesení ze dne 29. 9. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 16 – výzvy k odstranění vad kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2010. Takový závěr je nezbytný pro posouzení první podané kasační stížnosti.

K výroku II.:

Kasační stížností ze dne 2. 3. 2011 se stěžovatel domáhá zrušení rozhodnutí krajského soudu (usnesení ad 2/), jímž byl zamítnut jeho návrh na vyslovení neúčinnosti doručení usnesení téhož soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 16. V kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2011 stěžovatel uvádí, že posouzení námítky neúčinnosti soudem je vadné, ústavně nekonformní. Krajský soud v Brně stěžovatele podle jeho názoru nesprávně poučil o opravném prostředku. Dále stěžovatel snáší argumenty pro nezákonnost a protiústavnost doručování písemností podle § 50 o. s. ř. ve spojení s užívanými soudními obálkami.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo, a svou kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Nicméně nesplňuje jinou z podmínek přípustnosti kasační stížnosti, protože napadá rozhodnutí, proti němuž není kasační stížnost přípustná podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se k otázce přípustnosti mimořádného opravného prostředku - kasační stížnosti - proti rozhodnutím soudů o zamítnutí návrhu na vyslovení neúčinnosti doručení podle ustanovení § 50d o. s. ř. již ve své rozhodovací činnosti vyslovil. V usnesení ze dne 25. 8. 2010, č. j. 3 Ans 13/2010 - 109 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[u]snesení krajského soudu o návrhu účastníka řízení na prohlášení doručení rozhodnutí za neúčinné podle § 50d odst. 1 o. s. ř. je rozhodnutím, jímž se ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. pouze upravuje vedení řízení; kasační stížnost proti takovému usnesení je proto nepřípustná.“ V nyní projednávaném případě neshledává Nejvyšší správní soud žádné důvody, proč se od vysloveného závěru odchýlit, neboť jej považuje za správný. Tuto kasační stížnost je tedy nutno považovat za nepřípustnou a jako takovou ji odmítnout.

Z uvedených důvodů se tedy Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížností ze dne 2. 3. 2011 zabývat věcně a podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. ji odmítl.

K výroku III.:

Kasační stížností ze dne 3. 8. 2010 se stěžovatel domáhá přezkumu usnesení krajského soudu ad 1), jímž bylo řízení o jeho žalobě postoupeno jako místně příslušnému Městskému soudu v Praze.

V kasační stížnosti stěžovatel jednak tvrdí, že napadené usnesení je usnesením ve smyslu § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jímž se pouze upravuje vedení řízení, a kasační stížnost je tak proti němu nepřípustná. Nicméně se nápravy domáhá pomocí opravného prostředku u Nejvyššího správního soudu, neboť je toho názoru, že Nejvyšší správní soud musí o otázce místně příslušného soudu pro pobočku žalované v Brně s konečnou platností autoritativně rozhodnout. Proti samotnému vyslovení místní příslušnosti Městského soudu v Praze stěžovatel namítá, že zákon sice stanoví, že žalovaná má sídlo v Praze, ale žalovaná je oprávněna zřídit organizační jednotky mimo Prahu, o čemž hovoří i zákon o advokacii. Předseda žalované vykonává veřejnou správu (určování advokátů na žádost) prostřednictvím této pobočky. Správní soudy mají poskytovat ochranu proti úkonům správních orgánů nacházejících se v jejich obvodu. Z pobočky bylo stěžovateli doručováno, správní akty jsou vyhotoveny na hlavičkovém papíře pobočky. Činnost pobočky se proto nesmí vyhnout kontrole místně nejbližšího správního soudu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné, neboť žalovaná je korporací, přičemž jen předseda vykonává správní činnost vůči neadvokátům. Soud popřel faktické rozhodování ředitele pobočky v Brně. V Praze má pouze sídlo žalovaná, nikoli předseda žalované při výkonu veřejné správy. Nejvyšší správní soud musí autoritativně rozhodnout, kterému soudu přísluší rozhodovat o žalobách proti předsedovi žalované; dále by měl

vydat stanovisko, zda je v posuzované věci kasační stížnost přípustná, zda je obecně případný stěžovatel povinen uhradit soudní poplatek a být zastoupen advokátem.

Stěžovatel je tedy osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), tuto kasační stížnost podal včas. Stěžovatel nicméně nesplnil jinou z podmínek řízení o kasační stížnosti stanovenou v ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení *„stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.“*

Nedostatek podmínky řízení v podobě absence povinného právního zastoupení, resp. požadovaného vzdělání je nedostatkem odstranitelným. Podle ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s. platí, že v případě, že kasační stížnost nemá všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. O odstranění vad tímto způsobem se postará podle ustanovení § 108 odst. 1 s. ř. s. předseda senátu krajského soudu, proti jehož rozhodnutí kasační stížnost směřuje. Stěžovatel byl k doplnění náležitostí kasační stížnosti ze dne 3. 8. 2010 vyzván usnesením ze dne 29. 9. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 16; stěžovatel byl vyzván k odstranění zjištěných vad, a to tak, že měl označit účastníky řízení o kasační stížnosti, uvést důvody kasační stížnosti a čeho se domáhá. Dále byl stěžovatel vyzván v bodě II. výroku, aby v téže lhůtě předložil plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude zastupovat v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 8, ve smyslu požadavku ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a v bodě III. byl vyzván k zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost. Stěžovatel byl řádně poučen, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, bude jeho podání odmítnuto.

Odmítnutím kasační stížnosti ze dne 2. 3. 2011 (výrok II. tohoto usnesení) bylo s konečnou platností postaveno na jisto, že usnesení krajského soudu ze dne 29. 9. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 16, obsahující předmětnou výzvu bylo stěžovateli účinně doručeno. Na tuto výzvu však stěžovatel nijak nereagoval a nedostatky podané kasační stížnosti neodstranil.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil podmínky přípustnosti kasační stížnosti (ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s.), tuto vadu podání se ani přes výzvu soudu nepodařilo odstranit. Kasační stížnost ze dne 3. 8. 2010, proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2010, č. j. 30 A 56/2010 - 8, tedy Nejvyšší správní soudu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

Na okraj pak Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že stěžovatelův názor o nepřípustnosti kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je nesprávný. Usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu je sice rozhodnutím procesního charakteru, avšak se závažnými důsledky pro další řízení, nespadá tedy pod rozhodnutí, jež má na mysli ustanovení § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s., jehož se dovolává

stěžovatel - k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. Nad 22/2007 - 101.

K výroku IV.:

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu (zde kasačních stížností ze dne 3. 8. 2010 a ze dne 2. 3. 2011) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o něm.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. června 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu